

Славейче

КАКВО МОГАТЪ МАЛКИТЪ

Този откъс на в. „Славейче“ е предназначен за нашите малки абонати-сътрудници. Има за цел да насърчи тези, които имат дарба да пишат стихове и разкази, и да развие ума на онези, които обичат да се занимават с задачи, ребуси, гатанки и пр.

Много от нашите абонати, обаче, вземат от другите вестници и списания, а дори и от „Славейче“, стихове, гатанки и пр., и ни ги изпращат като свои. Това не е хубаво. Това е кражба.

За напред ще печатаме само работи, проверени и одобрени от самите учители на нашите малки сътрудници.

1	2	3	4	5
2				
3				
4				
5				

Хоризонтално и отвесно: 1. Град в Македония; 2. отличие; 3. Еврейски свещеник; 4. Вид млев; 5. Еврейска държава.

Задава: Милка Шивачева, уч. II кл. София

1. Име съм на град в освободена Тракия. Като ме четете напред и назад все съм си същия. Познате ме?

2. Име съм на град в освободена Македония. Като махнете

първата ми сричка, ставам гора. Кой съм?

Задава: Стоян Милков, ученик, Пловдив

3. От планината тръгва, към морето отива. По цъл ден и по цъл нощ върви и пак се не уморява. Какво е?

4. Не е човък, а говори на всички езици. Не е птичка, а пъ по цъл ден и по цъл нощ. Не е щурец, а свири на всички инструменти. Уста няма, а не мълква. Що е то?

Задава: Димчо Върбанов, уч. V кл. Враца

5. Четирма братя в затвор стоят. Ни ядат, ни пият, нито мърдат от мѣстата си, макар че са заловени един за друг.

Задава: Златка Добрева, уч. V кл. Варна

Най-много радио-слушатели има в Америка. Там има радио-апарати почти във всяка къща, във всяко учреждение и във всички магазини. Във Европа най-много радио-приемателни апарати има в Швеция. Там на всеки 4 души се пада по един радио-апарат.

Събирачите на марки, наречени филателисти, често пъти дават голѣми суми, за да си купят нѣкоя рѣдка

марка. Всеки филателист се стреми да има повече видове марки и от повече държави. Така, в Берлин, при една разпродажба на пощенски марки, е била продадена една марка от остров Маврикий, с керамичен цвят. За 27,000 германски марки, или за близо 800.000 лева български пари. От тази марка имало сега всичко 11 екземпляра, от които 3 били купени в Германия.

БЕЗПЛАТНА КНИГА-ПРЕМИЯ ПО ИЗБОРЪ

Всеки абонат на в. „СЛАВЕЙЧЕ“, който изплати абонамента си от 20 ЛЕВА до 15 декември т. г., има право да получи ЕДНА БЕЗПЛАТНА КНИГА-ПРЕМИЯ по изборъ от следните три книги:

1. **ЗЛАТНО СЪРДЦЕ**, драматични приказки от Георги Крънзов. Луксозно издание на Добромир Чилингиров. Цвѣтна корица и цвѣтни картини въ текста. ЦЕНА 20 ЛЕВА.

2. **ЧУЖДИТЪ КРАКА**, приказки и разкази от Георги Крънзов. Ново издание на „Българска мисъл“. Съ цвѣтна корица и много картини въ текста. ЦЕНА 15 ЛЕВА.

3. **ЗЛАТНАТА ЗЕМЯ**, приказки и разкази от Георги Крънзов. Ново издание на „Българска Мисъл“. Съ цвѣтна корица и много картини въ текста. ЦЕНА 15 ЛЕВА.

КНИГИТЪ-ПРЕМИИ СЪЖ ВЕЧЕ ОТПЕЧАТАНИ И ВЕДНАГА СЕ ИЗПРАЩАТЪ НА ОТЧЕТЕНИТЪ АБОНАТИ И НАСТОЯТЕЛИ

НОВИНИ

Редакцията на в. „Славейче“ пожелава на всички свои абонати, настоятели, читатели и сътрудници всичко най-добро през новата учебна година.

Тази година, заедно с своите братчета и сестричета от старите предѣли на нашето отечество и тия от свободна Добруджа, ще се чат от български учители на своя роден език и българчетата от новоосвободените Македония и Тракия.

Безплатната книга-премия тази година ще бѣде по изборъ от посочените три книги, написани от нашия редакторъ, г. Георги Крънзовъ. Абонатитъ, които желаятъ да получатъ безплатната книга-премия, трѣбва да побързатъ с изплащането на абонамента си. Само този, който си плати абонамента до срока, само той ще получи исканата книга-премия.

РЕДАКЦИОННИ

ВЕСТНИКЪ „СЛАВЕЙЧЕ“ напредъ ще има годишенъ абонаментъ 20 лева, като отѣлния брой ще се продава на рѣчна продажба по 2 лева, а не както до сега по единъ левъ. Това увеличение ни се налага отъ поскъпването на хартията, печата и всичко, свързано с издаването на вестника. Но тъй като редакцията не се ръководи отъ добиването на материални изгоди, за смѣтка на увеличението абонаментъ ще се направятъ още подобрения въ вестника — било чисто технически, било въ подбора на материала. Вѣрваме, че абонати и настоятели ще оценятъ правилно нашата постѣпка и ще ни дадатъ пакъ своята ценна подкрепа.

НА НАСТОЯТЕЛИТЪ, които разпространяватъ повече броеве, намалихме малко числото на изпращаните броеве, но, ако успѣятъ да запишатъ по-раншното число абонати, ще имъ бѣдемъ много благодарни и веднага ще имъ изпратимъ нужното число броеве.

НА ПРЕДПЛАТИЛИТЪ до 15 декември т. г. ще се даде безплатна книга-премия, която тази година ще бѣде по изборъ отъ обявените три книги, двойно и тройно по голѣми отъ досегашните книжки-премии. Настоятели и абонатитъ, които желаятъ да получатъ безплатната книга-премия, ще трѣбва да побързатъ с изплащането на абонамента, защото и трите книги сѣ отпечатани въ ограничено количество.

УЧИТЕЛИ! И тази година редакцията на вестника прочита единствено на Васъ! Запишете повече абонати! Подкрепете ни! Нека да дадемъ на българското дете хубаво и полезно четиво! Нека с взаимни усилия създадемъ едно ценно културно дѣло!

БЪЛИЯТЪ КАШАЛОТЪ

По романа „МОБИ ДИКЪ“, отъ Херманъ Мелвилъ

1. КУИГУЕГЪ

Не зная какъ, но у мене се появи желание да стана китоловецъ. Причината за това е този прочутъ бѣл кашалотъ, това свирепо чудовище, което всички китоловци търсятъ да хванатъ. Искане ми се да бѣда свидетелъ на хилядите опасности, свързани с ловитбата му. Другъ на мое мѣсто би смѣталъ, че къмъ това го тласка съдбата, но азъ зная, че това е само жажда за приключения. Важното е, че азъ решихъ да стана китоловецъ и трѣгнахъ да търся корабъ, на който да се услова.

Така пристигнахъ въ Ню-Бедфордъ, отъ кждето потеглятъ много китоловски кораби. Но азъ не искахъ да трѣгна отъ този градъ. Сега отъ тамъ се качватъ всички китоловци. Азъ искахъ да трѣгна отъ Нантъкетъ, малкото островче, отъ кждето сѣ трѣгнали първите китоловски кораби. Но когато пристигнахъ на пристанището, корабътъ, който отиваше за Нантъкетъ, бѣше заминалъ. Това бѣше една декемврийска съботна вечеръ. А другъ корабъ по-рано отъ понеделникъ нѣмаше да има. Трѣбваше, значи, да остана два дни.

Трѣгнахъ да търся мѣсто, кждето да пренощувамъ. Пък бѣхъ и доста гладенъ. Завихъ по улицитъ, които водятъ къмъ морето. Тамъ има доста моряшки ханове. Не много хубави, но пък евтини. Скоро се отзовахъ въ единъ ханъ, нареченъ „Струята на кита“.

— Имамъ само една стая за двама, но въ нея вече има единъ тъмнокожъ, с който н е зная доли всѣки би спалъ — ми събещи съдържателятъ. — Той е китобоецъ. Предполагамъ, че и вие сте трѣгнали за ловъ на китове, та по-добре е да свикнете с подобни нѣща.

— Но кжде е той сега?

— Отиде въ града, да продава главата си.

— Главата си? Вие шегувате ли се съ мене?

— Успокойте се, драги! Тоя китобоецъ е дошелъ нѣкъде отъ Южното море и носи балсамирани новозеландски глави. Голѣма рѣдкостъ, знаете. Продалъ ги е всички, освенъ една. Тая вечеръ се опитва да продаде и нея, защото не е прилично недѣленъ денъ да се продава човѣшка глава.

— Ей, съдържателятъ, — викнахъ азъ, — тоя китобоецъ трѣбва да е опасенъ човѣкъ.

— Плаща си редовно, — бѣ отговорътъ.

Въ стаята имаше едно голѣмо легло, нѣщо като одъръ. Понеже бѣхъ много уморенъ, а полунощ отдавна минаваше, съблѣкохъ се набързо и се мушнахъ въ леглото. Но сламеникътъ като чели бѣше пълненъ съ тръни, дъл-

го се мѣтахъ, безъ да мога да заспя. Най-после задрѣмахъ.

Въ този моментъ, съ свѣщъ въ ръка влѣзе странникътъ, който трѣбваше да спи заедно съ мене. Изтрѣпнахъ, като го видѣхъ. Лицето му бѣше тъмно, синь червено, изписано съ голѣми червени квадрати. Като смъкна шапката си отъ нова боброва кожа, едва не извикахъ отъ очудване. Той нѣмаше нито единъ косъмъ на главата си. Голата му багрена глава изглеждаше като плесенясалъ черепъ. Ако странникътъ не стоеше въ този моментъ между мене и врата, бихъ избѣгналъ веднага. Помислихъ да скоча презъ прозореца, но стаята бѣше на втория етажъ и това бѣше още по-рисковано.

Когато странникътъ се съблѣче, той започна да се моли по единъ страненъ начинъ. Сегоразбрахъ, че той е идолопоклонникъ. Изплашихъ се още повече. Следъ като свърши молитвитъ си, той измъкна една индианска сѣкира, налага дръжката й приближи я до лампата и започна да изпуска голѣми кълба тютюневъ димъ. Разбрахъ, тази сѣкира му служеше и за лула. Мигъ следъ това той изгаси лампата и се мушна въ леглото съ свѣтящата сѣкира. Като ме напипа, той изрѣмжа отъ очудване, а азъ извикахъ отъ страхъ съ всички сили: — „Сдържателятъ! Помощ!“

— Ти кой, дяволъ, кажи, или азъ тебе ще убия! — извика на свой редъ и китобоецътъ, като се надвеси надъ мене съ свѣтящата си сѣкира.

Въ този моментъ влѣзе съдържателятъ съ лампа въ ръка. Скоричко веднага къмъ него. — „Защо не ми казахте, че тоя китобоецъ е дивакъ?“

— Куигуегъ нѣма да ви направи нищо лошо! — После се обърна къмъ Куигуегъ и му каза, че азъ ще спя заедно съ него. Куигуегъ се съгласи и любезно ме покани да легна до него, а той се сви на края на леглото.

Следъ малко заспахме и двамата. Като се пробудихъ на зоранята, Куигуегъ ме бѣше пригърналъ въ сѣня си и кротко спѣше. Събудихъ го. Облѣкохъ ме се и слѣзохъ долу да закуσαμε. Следъ закуската той ми разправи своя досегашенъ животъ. Роденъ билъ на островъ Коковоко, който не се намира на никоя карта. Баща му билъ главатаръ на племето, а чичо му — жрецъ. Като младежъ той съвмѣкналъ веднажъ въ единъ корабъ, който билъ хвърлил котва на тѣхния островъ. Искалъ да види свѣта. Християнскиятъ свѣтъ. Но следъ като видѣлъ, че навсѣкжде хората са лоши, решилъ: ще умра езичникъ.

(Следва)

СМѢЛИТЪ ЮНАЦИ

Трикъ-филмъ на „Славейче“, рисунки отъ Сава Георгиевъ, стихове отъ Радка Станимирова

— Нивата на стрина Жива е до нашия бостанъ. Вѣрвайте ми, хей такива царевници има тамъ!

Ще накършимъ само млѣчни, после огънь ще стѣкнимъ, — следъ гошавката чудесна може даже да поспимъ.

Тъй гласѣше герой Пешо, надъ юнацитъ юнакъ. Въ кукуруза шавна нѣщо — пръвъ удари той на бѣгъ.

Бѣгатъ славнитъ другари, не поглеждатъ тѣ назадъ, — и не знаятъ, че магаре е понѣкога пазачъ.